

MARIBORSKI VEČERNIK

„JUTRA“

Cena 1 Din

Uredništvo in uprava: Maribor, Aleksandrova cesta št. 13, Telefon 2440 in 2455
Izhaja razen nedelje in praznikov vsak dan ob 18. uri, Velja mesečno prejemnik
v upravi ali po pošti 10 Din, dostavljen na dom 12 Din, Oglas po ceniku, Oglase
sprejema tudi oglasni oddelek „Jutra“ v Ljubljani, Poštni čekovni račun št. 11.409

Položaj v najnovejši azijski državi Nastanek in razvoj samostojne Mandžurije

Dasi je japonsko-kitajski spor že več ko pol leta star, je v podrobnostih še veliko nejasnosti, zlasti se pravi cilji in nameni Japoncev skrivajo v gosto mrežo diplomatskih fraz. V taki atmosferi je bila osnovana tudi nova mandžursko-mongolska država, plod vojaških in diplomatskih načrtov tokijskega generalnega štaba, šahovska poteza sodobne japonske politike. Ker Japonska ni mogla prisiliti Nankinga, da bi se spustil v diplomatsko kupčevanje s svojimi suverenimi pravicami, se je odločila za nateglejšo in uspešnejšo pot bojnega pohoda in revolucije. Prej je postavljala v Mandžuriji avtonomne kitajske vlade, prodajala obmejne generale in opozicijska središča, sedaj pa pretvarja Mandžurijo v samostojno državo. Toda država mora imeti poleg ozemlja tudi oblast in prebivalstvo, državljane. Prvo je dala Japonska sama s svojimi okupacijskimi četami, njihovimi poveljniki ter svojimi konzuli v Mukdenu in Harbinu. Težje je bilo rešiti vprašanje formalne oblasti, deklarativnega središča „suverenosti“.

V Tokiu je bilo mnogo sporov. Ministrstvo zunanjih zadev je zagovarjalo republiko kot najprimernejšo obliko vladavine v novi državi, vojno ministrstvo pa zahtevalo monarhijo, naglašajoč, da je mnogo močnejša in zaupanja vrednejša forma. Naposled so se sporazumeli za kompromis, ki se zdi vsaj nam v Evropi paradoksalen. Državi so postavili na čelo bivšega kitajskega cesarja Puja kot dosmrtnega „velikega vladarja“, nekakšnega predsednika. Tako je nastala mešana oblika, republika in monarhija obenem. V kakšnem pravcu se bo to vprašanje razvijalo, bo pa pokazala še bodočnost, ker pravice do definitivnega obstanka si tak režim pač ne more prisvajati. In ko so v Tokiu prišli na to „srečno rešitev“, so naenkrat ugotovili in sveto sporočili, da je mandžurski „narod“ že od nekdaj hrepenel po gospodu Puju in zato ves gori od vroče želje, da ga posluša in mu sledi.

Nova vlada je bila v prvem trenutku sestavljena iz vrst mukdenskega kitajskega meščanstva, velike buržuazije, kapitalistov in parazitov. Dvotedrinski so delavci kitajskega maršala Čana Seuljan- ga so danes v službi novih gospodarjev, obkrožajo njega z množico psov, češ da je despot in militarist. Toda mnogi do-

bri poznavalci razmer pravijo, da je vse to njihovo japonsko filistvo samo premetena taktika, katere namen je, ohraniti kitajski upravni aparat. Izključeno ni, da je to mnenje do neke mere pravilno. Nedvomno je, da bi vsi ti dostojanstveniki, če bi prišlo do spremembe režima, takoj spremenili svojo orientacijo. Sami Japonci ne zaupajo nobenemu Kitajcu. Prav zaradi tega odkrito sabotirajo snovanje samostojne vojske nove države. Vse njene institucije, včevši policijo, izpopolnjujejo z japonskimi „svetovalci“; v njihovih rokah je faktično koncentrirana vsa vodilna sila in moč. Taka je v resnici ta nova mandžurska vlada.

Tretja komponenta je prebivalstvo. Kitajsko prebivalstvo v Mandžuriji, a tega je 95 odstotkov, je prežeto z globokim, organskim in instinktivnim sovraštvom do nove „države“. V mnogih kitajskih hišah in vaških kolibah gore še vedno kitajske sveče, znak žalovanja. Kitajci vidijo v Japoncih stare sovražnike. Kitajski uradniki, ki z njimi sodelujejo, so navadni izdajalci. Ljudske množice so pasivne, amorfne. Velik del severnih mandžurskih pokrajin se pa novi državi, odnosno vladi, sploh še ni priključil in vzdržuje še vedno zveze z Nankingom. Tam, kjer ni japonske vojske, vse še sedaj kitajske zastave. Okupacija teh področij se bo izvršila najbrže šele spomladi, a samo tedaj, če bodo poraženi ustaši, ki so vsak dan močnejši.

V zadnjem času so bile v Mukdenu, Harbinu in Čančunu organizirane uradne proslave v počastitev nove države in njene vlade. Ulice so bile okrašene s slavoloki, lepaki, novimi rumenimi zastavami in vsak večer je bilo vse iluminirano. Toda vse te svečanosti so bile silno čudne — ljudi ni bilo. Po harbinskih ulicah so korakale samo skupine ruskih beguncev. Boljši je bil obisk pri paradah in sprejemih, h katerim so bili vsi javni funkcionarji uradno pozvani in so zato morali priti. Toda slovesnega razpoloženja ti prisiljeni „manifestanti“ niso pokazali.

V takih razmerah in v taki atmosferi se je torej rodila najnovejša država na svetu, ki nima niti notranjega niti zunanjega priznanja. Država, katero so ustanovili in katero tudi vzdržujejo — tuji. Kako dolgo bo po vsem tem obstojala „republika Mandžurija“?

DEKLARACIJA NOVE VLADE V SENATU

BEograd, 8. aprila. Danes dopoldne se je sestal senat k seji, na kateri je ministrski predsednik dr. Marinković predložil deklaracijo nove vlade, katero so senatorji poslušali stoje in priredili predsedniku vlade in vladarju navdušene ovacije. Nato je predsednik senata sporočil, da je prejel osnutek novega zakona o trošarinah, za katerega zahteva finančni minister nujno postopanje. Senat je zahtevo sprejel in naročil finančnemu odseku, da predloži svoje poročilo plenumu najkasneje do 11. t. m.

HRVATSKI SELJAČKI KLUB

BEograd, 8. april. Narodni poslanci dr. Nikola Nikić, Knežević, Valjavac, dr. Lončarević in dr. Gruber so izstopili iz dosedanjega enotnega poslanskega kluba in osnovali nov klub pod imenom „Hrvatski seljački klub“. Novi klub se je že konstituiral in dobil v narodni skupščini lastne prostore. Za predsednika je bil izvoljen dr. Nikić, za tajnika pa dr. Gruber.

Neuspeh konference štirih velesil

Nesoglasja med obema nasprotujočima skupinama so povzročila odgoditev nadaljnjih razprav do 1. maja

LONDON, 8. aprila. Reuterjev urad javlja, da je bil na prvi seji konference velesil o podunavskem vprašanju izvoljen odbor, v katerem so: Macdonald, Flandin, Grandi in Bülow. Izvoljeni odbor se je sestal včeraj k drugi seji. Predsedoval je Macdonald. Posamezne debate so bile zelo živahne, daš se uradni značaj nikdar ni kršil. Sporazum ni bil dosežen. Ko so člani konference zapuščali Downing Street, so bili zelo zaskrbljeni.

Na konferenci se je pokazalo, da zasledujeta Francija in Anglija le gospodarske, Italija in Nemčija pa politične cilje. Največje težkoče so nastale zaradi italijansko-nemške zahteve, da se k podunavskemu bloku pritegne tudi Bolgarija in da se podunavskim državam ne dovolj medsebojno sporazumevanje na posebni konferenci, ampak samo skupno z velesilami. Kar se tiče finančne pomoči, naj bi dali Francija in Anglija Podunavju posojila, Italija in Nemčija pa tarifne ugodnosti.

LONDON, 8. aprila. Tekom včerajšnje ga dne ni bilo nikakršnega zblizanja med francosko-angleško in italijansko-nemško tezo o gospodarski ureditvi Podunavja. Konferenca tiči neizpodbitno v zagoni, v katero je zašla že takoj ob začetku. Njeno delo se je omejilo na konferiranje v okviru štiriclankega odbora, sestavljenega na željo Nemčije. Nemški delegat von Bülow je v tem odboru do-

kazoval, da Nemčija nikakor ne more sprejeti francosko-angleškega projekta, ker bi po odpravi dosedanjega sistema prišlo do zožitve nemške eksportne baze.

Francoski finančni minister Flandin pa je odgovoril, da želi ta Francija in Anglija vzpostavitev gospodarske situacije v Podunavju tako, kakor je bila pred vojno. Nemčija je takrat participirala pri uvozu v Avstroogrsko s 40% svojega celokupnega izvoza. Nadelati se je, da bi Nemčija v slučaju realizacije francosko-angleškega načrta dosegla isto kvoto deleža, to pa radi tega, ker se je tržišče radi vključitve Jugoslavije in Romunije precej povečalo.

Italijanski zunanji minister Grandi je podpiral nemške zahteve ter zlasti zagovarjal sklicanje razširjene konference štirih velesil in petih podunavskih držav. To italijansko zahtevo sta angleška in francoska delegacija odklonili.

Finančni minister Flandin in Macdonald sta skušala v intimnem razgovoru najti še kako sredstvo, ki naj bi omogočilo nadaljevanje konference. Ker so se pa v debati že od vsega početka pokazala tako velika nesoglasja, da trenutno o nadaljevanju konference ne more biti govora, sta sklenila še danes predložiti predlog o odgoditvi do 1. maja, ko se sestane v Ženevi razorožitvena konferenca. Londonska pogajanja so torej končala z neuspehom.

Ogromno naraščanje Dunava

Ratno ostrvo in zemunski kolodvor pod vodo — Širina Dunava znaša 10 km — Stanje Save, Drave in Mure

ZEMUN, 8. aprila. Dočim ob Dunavu doslej ni obstojala nevarnost poplav, se je voda v zadnjih dveh dneh tako naglo dvignila, da je dosegla včeraj pri Smederevu 6, pri Zemunu 5.36, pri Novem Sadu pa 3.75 m nad normalo. Ratno ostrvo in zemunski kolodvor sta pod vodo. Danes je voda še bolj narasla in je dosegla pri Zemunu 5.18 m nad normalo. Stanje vode v Savi je pri izlivu v Dunav 4.86 m nad normalo. Pokrajina ob stoku obeh vletokov izgleda kakor morje. Na Ratnem ostrvu je voda uničila skoraj vse posevke.

Po vestih iz Srema so tudi tamkaj vse reke naglo narasle. Vas Vitojevci je cela pod vodo. Pri Jesenovcu je narasla Sava 8.13 m nad normalo in poplavlja vso vas. Vsa 60 km dolga nižina je pod

vodo. Stanje Save je bilo včeraj pri Krškem 0.85, pri Sisku 7.78, pri Jasenovcu kot že omenjeno 8.13, pri Brodu 7.68, pri Mitrovici 6.94, pri Šamcu 7.02, pri Rači 7.39, pri Šabcu 4.87 in pri Beogradu 4.68 m nad normalo.

Pri Mariboru je bila včeraj Drava 1.02, pri Varaždinu 1.40, pri Doljem Miholcu 1.70, pri Terzinem polju 0.14, pri Osijeku pa 2.40 m nad normalo. Vendar nevarnosti poplav ob Dravi vsaj zaenkrat še ni. Bolj nevarna je Mura, ki je že pri Veržuju narasla 2.33 m nad normalo in še vedno narašča.

Danes je voda pri Zemunu dosegla tako višino, kakor že najmanj 10 let ne. Pogled z Milenijske kule je veličasten. Širina Dunava znaša ponekod več ko 10 km.

GENERALNA STAVKA NA MADŽARSKEM

BUDIMPEŠTA, 8. aprila. Zaradi ustavitve lista „Nepszava“ in postopanja vlade je bila po vsej državi proglašena generalna stavka. Delavstvo je hotelo sprva ustaviti delo le za pol ure, da tako manifestira svojo solidarnost s stavci, ker pa lastniki podjetij na to niso pristali, so bili delavci prisiljeni stopiti v daljšo stavko. Stavkajoči skrbje sami za red in disciplino. Vlada je odposlala v industrijske centre močna ojačenja. Po Budimpešti patrulirajo čete orožnikov in vojakov.

VELIK POŽAR V MONAKOVEM

MONAKOVO, 8. aprila. Davi okoli 3 ure je nastal požar v takozvani „Schrannhalle“, bivši monakovski tržnici, v ka-

teri so bila velika skladišča blaga in avtomobilov. Ogenj se je, posebno, ker je vel močan veter, naglo razširil in zajel vse ogromno poslopje. Na pomoč so prihiteli poleg gasilcev tudi vojniki in stražniki, vendar so se morali večinioma omejiti le na varovanje okoliških objektov. Pri gašenju je bilo 54 oseb težje in lažje ranjenih. V poslopju je zgorelo okoli 100 avtomobilov in nešteto kosov pohištva in opreme. Škoda znaša več milijonov nemških mark.

VELIK GOZDNI POŽAR NA HRVAŠKEM

ZAGREB, 8. aprila. Po poročilih iz Koprivnice je upepelil požar velik kompleks mladega gozda v občini Hlebne pri Dravi. Škoda znaša več stotisoč dinarjev.

Senzacionalna odkritja o Kreugerjevem poslovanju

STOCKHOLM, 8. aprila. Poročilo angleške kontrolne komisije, ki je preiskala poslovanje Kreugerjevega koncerna, je izzvalo tu pravo pravcato paniko. Komisija je ugotovila, da je bila bilanca podjetja za leto 1931. potvorenjena, in si cer po neposrednem nalogu samega Ivarja Kreugerja. Iz knjig je izginilo kar 40 milijonov švedskih kron. Sedaj je še jasno, zakaj je Kreuger izvršil samomor. Bal se je, da pridejo njegove potvorbe na dan. Preiskava pa je ugotovila, da so bile potvorjene tudi že prejšnje bilance, posebno ona iz l. 1930, izkazujoča ogromne dobičke, ki so takrat vzbudili v svetu veliko senzacijo, v resnici jih pa nikjer ni bilo. Lastniki delnic in obveznic bodo zato izgubili vse, kar so v podjetje vložili. Število prizadetih je ogromno.

Vreme.

Današnja vremenska napoved (opol-dne): Hladno, spremenljivo.

Treba, da sam veš,
preden poučuješ druge!
LACORDAIRE

Odlikovanje dr. Tomiška.

Včeraj je izročil sreski načelnik g. dr. spavac gimnazijskemu ravnatelju g. dr. Josipu Tomišku red Jugoslovenske kro-
ne IV. stopnje. Čestitamo!

Smolniški gospod — 80letnik.

Te dni obhaja svojo osemdesetletnico gospod Fran Grizold, veleposestnik na Smolniku. Kdo ne pozna gostoljubnosti njegove hiše, kdo ne zasluži tega moža na narodnem polju, vzglednega kmetovalca in izbornega lovca? Velik je krog prijateljev in spoštovalcev smolniškega gospoda, ki mu kličejo k njegovi častitljivi 80letnici: Še na mnoga leta v zdravju in veselju!

Iz šolske službe.

Upokojena je Marija Šmajhlerjeva, učiteljica v Zgornji Polskavi. Učiteljica Hilda Požarjeva je premeščena z Mute na osnovno šolo v Vidonce v Prekmurju. V 9. položajno skupino pa so napredovali učiteljski pripravniki in pripravnice: Ivan Belec, v Križevcih pri Ljutomeru; France Lovrec, v Cirkovcih; Natalija Hankejeva, pri Sv. Benediktu v Slov. goricah in Magdalena Kramarjeva, pri Sv. Marjeti ob Pesnici.

Poroke.

Zadnje dni so se poročili v Mariboru: Karl Hafner, elektrotehnik, z Rozalijo Kanclejevo; Josip Smode, mizarski pomočnik, z Elizabeto Šternovo; Franc Kolar, ekonom, s Štefanijo Štancerjevo; Josip Kmetič, strugar, z Zofijo Halerjevo in Franc Šterbenc, ključavničar državnih železnic, s Cecilijo Kozolejevo. Bilo srečno!

Nezgode.

Smoči je doletela vrtnarja Vojmira Paniča pri telovadbi huda nezgoda. Padel je z droga in se močno poškodoval na obrazu. Z rešilnim avtom so ga prepeljali v splošno bolnišnico. — V Košakih se je pri žaganju drv hudo ponelrečil delavec Ivan Smrekar. Z desnico je prišel preblizu cirkularki, ki mu je odrezala tri prste. Iskati je moral pomoči v bolnišnici.

Iz »Nanos«.

Društvo se tem potom najiskreneje zahvaljuje vsem, ki so na kakršenkoli način pripomogli, da je prireditelj v prid pomožne akcije pri g. Hrovatinu tako lepo uspela. Posebno pa se zahvaljuje g. Fischerju, ki je z znatnim zneskom dokazal, da razume težki položaj naših brezposelnih.

Ribji trg.

Današnji ribji trg je bil srednje dobro založen. Prodajali so mole po 26, vrade po 36, sardele po 14 in sipe po 30 Din kilogram. Na trg so prinesli tudi štiri škafe žabjih krakov, ki gredo Mariborčanom precej v slast. Vse štiri škafe so spravili prodajalci v denar. Prodajali so venec (šest) krakov po 3 Din. Torej stane žaba dinar, kar ni baš slaba kupčija. In je žaba v primeri z volom vsekakor draga. Kdo bi to žabi prisodil?

Carina na modro galico ostane

Finančno ministrstvo, carinski oddelek je Trgovski zbornici v Splitu na njeno vlogo od 20. februarja t. l., s katero je predlagala ukinitje uvozne carine na modro galico, sporočila, da ni možnosti niti upravičenega razloga za znižanje uvozne carine na modro galico. Kot razlog za to navaja, da je mešana komisija trgovskega in kmetijskega ministrstva ugotovila, da je domača tvornica modre galice »Zorka« d. d. v Subotici, s katero je vlada sklenila desetletno pogodbo za preskrbovanje domačih konsumentov z galico, v stanju kriti vso potrebo v državi, da cene domače galice ne preokračajo dogovorjene cene, in da te niso višje od londonskih cen za tamošnje potrošnje, uračunši prevozne stroške. To v vednost vinogradnikom in dobaviteljem galice z ozirom na dejstvo, da hodijo agentje neke inozemske tvrdke po Sloveniji in obetajo italijansko galico brez carine.

Poročene zasebne uradnice in brezposelnost

Odgovor iz vrst poročenih

Poglavje o poročenih zasebnih in tudi državnih uradnicah ter o brezposelnosti, o katerem je te dni spregovorila na tem mestu neka neporočena zasebna uradnica, je bilo v javnosti že večkrat načeto. Temeljita razmotrivanja tega problema so pa še vselej pokazala, da stvari niso tako preproste, kakor se zdi komu, ki jih presoja samo s svojega ozkega, subjektivnega stališča. Pred vsem je namreč treba ugotoviti, da je vse to zlo povzročil nehoti vstop ženske v javno službo, kar je izbojevalo v prejšnjem stoletju započeta borba za popolno emancipacijo. S tem vstopom ženske v javnost so se delovne moči znatno pocenile, in ta proces niti še ni zaključen. Prav vsled konkurence žene so se zaslužki moških tako znižali, da je danes le še prav malo uradnikov in nameščencev, ki zaslužijo toliko, da bi mogli brez skrbi in vsaj kolikortoliko dostojno prehraniti sebe, ženo in otroke.

Tako vidimo, da je žena, ki je šla spočetka v službo prostovoljno, samo da postane enakopravna z možem, danes prisiljena sopomagati pri vzdrževanju družine, pa naj si je že neporočena ali poročena. Razlike med prvimi in drugimi prav za prav ni. Tako se n. pr. tudi jaz kot poročena zasebna uradnica strinjam z mnenjem neporočene, da ni pravilno in pravično, če sedijo v pisarnah poročene žene, katerih možje zaslužijo več tisoč dinarjev na mesec. Pač pa vem iz lastne izkušnje, da so taki primeri sijo redki. Vse druge smo iz že omenjenega vzroka, ali včasih celo tudi radi brezposelnosti, odnosno nestalnega za-

služka svojih mož naravnost primorane, služiti kruh sebi in svojim otrokom. Z zaslužkom svojih mož bi morali vsi skupaj stradati.

Še manj pa verjamem, da bi sedela katera poročena žena v pisarni samo zato, da si lahko privoščijo luksuzne stvari. Vsaj za nas, ki imamo otroke, to prav gotovo ne velja. Predobro vem namreč, kako naporno je življenje poročene uradnice, ki sedi po 8 ur na dan v pisarni in mora biti poleg tega tudi še žena, mati in gospodinja. Le skrajna potreba jo k temu sili in ji daje moč, da ne omaga. In kolikokrat se mora zaradi svoje družine odreči vsemu tistemu, česar neporočena navadno nikdar ne pogreša! Nasprotno bi mogli celo prej trditi, da je za javnost večja škodljivka tista zasebna uradnica, ki izhaja iz premožne rodbine in kateri ostane prvega vsa plača v docela osebne namene, ali pa odda doma le neznatnejši del svojega zaslužka, ostalo pa potroši za obleke itd. Poročena uradnica je pa skoraj brez izjeme žalosten pojav in žrtev posledic povojne dobe, nikakor pa ni odgovorna za sedanjost brezposelnost, vsaj ne individualno.

Zato bi bilo bolj pravilno, da bi bila neporočena zasebna uradnica prijavljena, ki sede po nepotrebnem v pisarnah, če jih je res kaj, merodajnim socialnim ustanovam, kakor da obtožuje pavšalno vse v listu. S takimi splošnimi obdolžitvami stvari samo škoduje, poleg tega pa še žali svoje poročene tovarišice, ki so že itak dovolj velike reve. S. R.

Zahvala s kraljevskega dvora.

Predsedništvo mariborske sekcije Avtomobilskega kluba K. J. je prejelo od ministra dvora Jevtiča in maršala dvora generalštabnega brigadnega generala Dimitrijeviča zahvali v imenu kraljice Marije in kneza Pavla za poslano udanostne izraze ob priliki letošnjega letnega občnega zbora.

Zahvala.

Povodom sokolske tombole so se odzvale prošnji za darila skoraj vse naprošene mariborske tvrdke in zasebniki z lepimi dobroti oz. prispevki v gotovini. S tem so pripomogli k lepemu uspehu akcije, za kar jim izrekamo najlepšo zahvalo. — Sokolsko društvo Maribor-matica.

Samopomoč drž. nameščencev in upokojencev.

reg. pom. blagajna v Mariboru, likvidacijski odbor, naznanja vsem onim članom, ki so plačali za prvi kvartal 1932 po 6. marcu 1932 do konca meseca, da dobijo zneske vrnjene in sicer naj jih dvignejo v dneh 11., 12. in 13. t. m. med 2. in 4. uro v prostorih kreditne zadruge državnih uslužbencev v Mariboru, Lekarniška ulica (I. nadstropje). Kot dokaz naj prinesejo položnico, s katero so znesek nakazali. Odbor.

Ljudska univerza v Mariboru.

Drevi ob 20⁴. uri bo predaval docent zagrebške univerze g. dr. A. Andrassy o političnem ozadju kitajsko-japonskega spora.

Izletniki in gozdni zakon Par dobrih besed v opozorilo in svarilo

Prišla je pomlad, prišel je čas izletov v zeleno naravo. Pa bodo hribi in gozdovi oživel od veselih izletniških družb, od takih, ki jim je narava nekaj svetega in ki so sploh dobro vzgojeni ljudje, da varujejo tudi tisto, kar ni njihovo; pa od takih, ki jim ni mar, če naredijo po gozdu ali livadi kako škodo, pa tudi od takih, ki ne mislijo nič hudega, a po nevednosti ali lahkomišelnosti napravijo kaj, kar ni prav.

V mislih imamo tu pred vsem staro izletniško navado, zakuriti si v gozdu ogenj. To je že tako, da »malo ogenjčka« poveča romantiko gozdnega piknika in pa da tisto, kar se skuha pri takemle ogenjčku v gozdu, vse bolj gre v slast kot pa skuhan ali spečeno na domačem ognjišču. Ampak baš takle »ogenjček« je malomarno zapuščen že čisto povzročil nevarne gozdne požare ali pa je takle ogenjček tudi drugače marsikdaj povod za kak neprijeten konflikt s kmečkim prebivalstvom ali pa gozdnimi organi.

Zato se nam zdi primerno, da zdaj ob začetku izletniške sezone opozorimo na nekatere predpise gozdnega zakona, ki zanimajo turista; to se pravi: je dobro, če jih pozna, da se izogne morebitnim neprilikam in sitnostim.

Tako določa ta zakon glede na škodo, povzročeno na drevju, da kdor podere brez posestnikovega dovoljenja drevo, seka ali ruje sadike, bo kaznovan kot tat in mora povrniti za posekano drevo (po starosti drevesa) dva- do štirikratno

vrednost, povrli pa še plačati globo od 100—500 Din. Kdor odstranjuje lubje s stoječega drevesa ali ga poškoduje s tem, da ga zaseka, prežaga, zareže, odrgne, oklesti, mu zbije vrh, se kaznuje z zaporom do osemih dni ali v denarju do 1000 Din. Kdor pa stori to škodo iz zlobe, se kaznuje z zaporom do 15 dni ali v denarju do 2000 Din.

Kar zadeva kurjenje v gozdu, pa grozijo kazni v denarju do 500 Din ali z zaporom do 10 dni onemu, ki kuri v gozdu ali v razdalji do 50 m od gozda brez dovoljenja pristojnega gozdnega organa; ali ki kuri v gozdu izven določenega mu kraja; ali ki najde v gozdu zapuščen ogenj, pa ga ne pogasi ali ne obvesti pravih najbližjih prebivalcev; ali ki pusti nepogašen ogenj v gozdu. Kdor kuri v gozdu, kadar je to izrečno prepovedano (ob veliki suši), se pa kaznuje z zaporom do enega meseca.

Kakor torej vidimo, so paragrafi gozdnega zakona strogi, zato jih je treba kar najbolj rešpektirati. Seveda pa tudi ta zakon ni tako hud, da bi popolnoma onemogočil vsaki dobrovoljni izletniški družbi, da si zakuri svoj ogenjček in nabere po gozdu kuriva. Ampak je pač treba se tu pobotati z lastnikom gozda ali pa s pristojnim gozdnim organom. Lepa beseda lepo mesto najde, — kjer je pa že kak tako siten gospodar, da se z njim ne dá govoriti, no, tam pa nikar ne kurite, ljudje božji, in pustite lepo na miru vsako vejico in bilko.

Mariborsko gledališče

REPERTOAR.

Petek, 8. aprila. Zaprt.

Sobota, 9. aprila ob 20. uri »Kaverma«.
Ab. C. Znižane cene. Zadnjič.

Noviteta na odru. Pripravlja se komična opera skladatelja M. Sancina in libretista A. Široka »Casanova«, ki bo doživela svojo krstno predstavo v kratkem. Dejanje te opere se godi v Benetkah. Dirigira L. Herzog, režira Dj. Trbrhovič. — Drama pripravlja drama »Brez tretjega«, uspelo delo priznanega hrvatskega književnika M. Begovića. Kot režiser te drame debitira g. Bojan Stupica iz Ljubljane.

Dramatična šola. V nedeljo 10. t. m. ob 9. uri zopet dramatična šola kot običajno. — J. Kovič.

*

Policijska kronika.

Včeraj je policija aretirala nekega Josipa B., katerega imajo na sumu, da je bil soudeležjen pri raznih tatvinah v okolici, pa tudi v mestu. Vse doslej se je znal Jože spretno skrivati pred varnostnimi oblastmi, ki so ga zasledovale. Izročen bo sodišču, kjer mu bodo temeljito izprašali vest. Zabeleženih imajo nadalje 16 prijav, zaradi tatvin, neke goljufije, lahke telesne poškodbe, pretepa, razgrajanja in kršitve zglaševalnih predpisov.

Prepoved zahajanja v krčme.

Okrožno sodišče v Mariboru je prepovedalo Adolfu Dimniku, pekovski mojstru, stanujočemu pri Sv. Lenartu v Slov. gor., zahajati v krčme za dobo 1 leta, to je do 23. februarja 1933.

Izpred sodišča

Nepoboljšljiv tat.

Pred malim kazenskim senatom je danes sedel na zatožni klopi 40letni brezposelni natakarski Maks Ovid iz Mežice, obtožen cele vrste vlomov. Ta Maks Ovid, nevredni nosilec slavnega imena starorimskega poeta, je bil že devetkrat predkaznovan radi raznih večjih in manjših tatvin in presedel skupaj že nič manj ko petnajst let po zaporih. Zadnje kazni radi tatvine je odsedel v Lepoglavi kotcem novembra lanskega leta. Pobiljšal se ni prav nič in ko je bil izpuščen iz kaznilnice, se je povrnil v Maribor in se takoj spet podal na tatinske podvige. V kratkem času je izvršil tu po Mariboru 18 vlomov, katerih žrtve so bili večinoma natakarski in natakarske. Njim je izkazoval Ovid svojo »kolegijalnost« s tem, da jim je pobral vse, kar mu je prišlo pod prste, od nogavic pa do zlate ure. Tako je v kratki dobi enega meseca nakradel skupaj stvari v vrednosti nad 40.000 Din, torej se mora reči: sijajen zaslužek. Ukradeno blago je večinoma poprodal po Zagrebu, pa tudi v Mariboru pri neki starinarki, nekaj ga pa zanesel k svojem znanцу Feliks Hambrežu v Rogizi, ki je tudi sedel danes z njim na zatožni klopi.

Pred sodniki je Maks Ovid vse priznal in se zagovarjal, da ker ni mogel dobiti posla, je pa kradel. Feliks Hambrež pa se je zagovarjal, da ni vedel, da so pri njem shranjene stvari ukradene. Sodišče je izreкло obsodbo: Maks Ovid na 5 let robije in nadaljnjih pet let pridržanja v zaporih, izgubo častnih pravic in povrnitev vse napravljene škode. Feliks Hambrež pa je bil prisojen štirimesečen strog zapor.

Obravnavo je vodil višji sod. svetnik dr. Tombak, prisednika sta bila sodnika dr. Čemer in Kolšek, obtožnico je zastopal drž. pravnik dr. Sever, obtoženca pa je branil dr. Brandstätter.

»Ti, stara, jaz sem pa strašno žejen!
»Pojdi v kuhinjo, tam je vodovod.«
»Pravim, da sem žejen, ne pa uma-zanj!«

Glavna skupščina SKJ.

V Beograd so odpotovali delegati MSŽ na drugo redno glavno skupščino SKJ, ki bo v nedeljo 10. t. m.

Skupščini bodo predložili nad ducat predlogov, ki močno tangirajo sokolsko življenje. Tako je med drugim predlog, da se zniža savezni davek od 10 Din na 5 Din za leto in člana. To zahtevo narokuje že današnje mizerno gospodarsko stanje samo in zato niso potrebne še druge utemeljitve. Saj so že lani zbrale edinice komaj toliko članarine, da so plačale savezni in župni davek in jim ni ostalo ničesar za svoje lastne najnujnejše potrebe. Letos je pa položaj še slabši.

Dalje naj se Savez najenergičnejše zavzame, da bodo vse sokolske prireditve oproščene vseh taks. Zlasti veljaj ta ugodnost filmu, ki služi v poučne, tehnične, prosvetne in propagandne namene.

Enako naj objavi Savez seznam vseh glasbenih in literarnih avtorjev, ki jih šteti »Zakon o avtorskem pravu«.

Končno naj Savez izposluje, da dobe Sokolske edinice popolnoma iste ugodnosti pri nabavi orožja in municije, kot jih imajo streljaške družine. Cilj strelškega sporta je, da se okrepi in dvigne obrambena sposobnost naroda, ki naj bo hkratu prežeta s popolno nacionalnostjo. Želimo delegaciji obilo uspeha!

Sokolstvo

Sokol Sv. Lovrenc na Pohorju.

Delovanje našega sokolskega društva je dokaj oživelo. Na Velikonočni ponedeljek pa smo imeli na našem skromnem sokolskem odru pravcato senzacijo: Dobrega vojaka Švejka! Drzen je bil ta podvig naših igralcev, a z marljivostjo, vztrajnostjo in vnemo so rešili svojo nalogo naravnost občudovanja vredno. Brat Feliks Jodl kot Švejk — mlad igralec, ki je stopil pravzaprav prvič na deske v takšni večji vlogi, — je pokazal svoj izredni talent. Dosedaj smo imeli pripriliko gledati tukaj le »komiko« v pohorščini, brez katere si nismo mogli misliti nobene igre na našem odru. Jodl nam je pa s svojo mimiko in vsem originalnim tipom, kakor ga je ustvaril, do kazal, da beseda sama še ni komika. Prav tako so dobro odrezali tudi ostali igralci, tako da se je vsa predstava izborna posrečila.

Za zaključek pomladanske sezone je v pripravi »Prisega o polnoči«, za katero je mnogo zanimanja. Tako narodno-kulturno delo bo obrodilo gotovo tudi dober sad. — Zdravo!

Sv. Duh na Stari gori.

Novoustanovljena sokolska četa pri Mali Nedelji se je v kratkem času lepo razvila, pač jasen dokaz, da je prišlo vodstvo sokolskega dela v odlične roke. Bujno je procvitalo vse prosvetno delo pod neumornim vodstvom prejšnjega kulturnega društva, ki je likvidiralo samo zato, da se članstvo tesneje oklene sokolske misli. V Slov. gorah Tyrševa misel mogočno utira pota novemu življenju. Na belo nedeljo je četa pri Mali Nedelji uprizorila izvorno delo Manice Komarove »Krst Jugovičev«. Ta dramska vizija je v režiji br. Čeha dosegla odličen uspeh. Nad vse je ugajala Minka s svojim fino-nežnim nastopom. Na isti višini je bil Peter, ki je svojo vlogo podal z upravnimi doživljenjskimi prepričljivostjo. Tudi vse ostale vloge so bile prav do bro našudirane in podane. Sploh so vsi sodelujoči pokazali vso veliko ljubezen do dela. Med odmori je igrala godba sokolskega okrožja pod vodstvom br. Preloga.

Dne 10. t. m. uprizori sokolska četa pri Sv. Duhu vaško komedijo »Trije vaški svetniki«. Pridite in pogledite! Zdravo!

Megleni spomini.

Dva stara upokojenca obujata spomine. »Oh, da, Ljubljana,« pravi prvi. »Lepo mesto, prav imaš, ampak tista megla, tista megla. Mislim, da ga ni bolj meglenega kraja...«

»E, ni Ljubljana tako meglena, ne. Jaz sem bil nekoč nekje, kjer je bilo še veliko bolj megleno.«

»No, pa kje je to bilo?«

»Tega pa nisem mogel spoznati, ker je bilo preveč megleno.«

Sport

Vztrajnostna dirka avtomobilskega kluba

Centralni-sportno-turistični odbor Avtomobilskega kluba K. J. se je že lansko leto namenil prirediti vztrajnostno dirko, ki pa je bila radi premajhnega števila prijav odpovedana. Letos se bo ta dirka izvedla na progi: Zagreb—Varaždin—Ptuj—Maribor—Celje—Ljubljana—Zagreb—Knin—Šibenik—Split—Sarajevo—Mostar—Dubrovnik—Kotor—Cetinje—Podgorica—Peč—Kraljevo—Kragujevac—Mladenovac—Beograd.

Začetek dirke bo 27. julija v Zagrebu in konec 31. julija v Beogradu. Proga je dolga 2355 km in jo bodo morali tekmovalci prevoziti v času od 27. julija do 31. julija do 18. ure z obveznim 10urnim odmorom v Splitu in Podgorici. Na vsakem avtomobilu morata biti najmanj dva vozača. Pravico do udeležbe imajo vsi redni člani Avtomobilskega kluba K. J. kakor tudi vsi člani »Kola avtomobilista«. Zmagovalcem se bodo razdelile tri nagrade v gotovini: I. 10.000, II. 6000, III. 4000 Din. Prijave je vložiti najkasneje do 15. junija t. l. na naslov: Tajništvo sekcije Avtomobilskega kluba, Maribor, Trg svobode 3, kjer dobe zanimanci tudi vse podrobne informacije.

SK Atletik (Celje):ISSK Maribor.

V nedeljo ob 16. uri se bo nadaljevalo v Ljudskem vrtu tekmovanje za domačo ligo. Po sedanjem stanju tabele je izid tekme za domače tekmovalce izredne važnosti. Zelo verjetno je namreč, da bo zmaga proti celjskim atletikom zadostovala za vstop v državno ligo. Domači nastopijo s to-le enajstoro: Gustl, Koruza, Stanko, Konič, Kirbiš, Prevotnik, Tonček, Gujo, Dušan, Pepček, Žolna. Goste ni podcenjevati. So izredno žilavi in razpolagajo, ako stopijo z izbrano enajstoro, z borbenim moštvom. Predtekma prične ob pol 15. uri in sicer se bodo srečali rezervisti Maribora in Celja.

Kapitan LI-HUNG-ČANG

Doživljaj potnika.
(Konec.)

Zdaj se je prikazal Li-Hung-Čang. Z ogorčenim obrazom je stopil iz svoje kapitanske kajute in med njim in poglavarjem nočne tolpe se je razvil daljši pogovor, med katerim so se nam pred očmi bliskale sablje in revolverji razbojnikov. Saj zdaj nam je bilo jasno, s kom imamo opravka. Pogajanja med našim kapitanom in razbojniškim poglavarjem so trajala precej časa. Oba sta se v ljudno priklanjala, pri tem pa najbrže drug drugega pošiljala k vragu. Konec je bil ta, da se je kapitan obrnil k nam in dejal z otožnim obrazom in z obžalujočo kretnjo rok:

»Ah, jaz sem samo ničvredna, gnila riba, in hudobni duhovi me kaznujejo trdo, ker jim jaz umazana kamela pred našim odhodom nisem dovolil žrtvovati. Pa so poslali nad nas te obešenjake, ki pravijo, da jim je čast ostati na naši ladji, in da nas ne pustijo dalje, dokler ne plačamo 10.000 dolarjev odkupnine v gotovini.«

»Nemogoče!« Smo vsi zajavkali. »V gotovini?« je zavpil Amerikanec, »kaj mislijo ti lopovi, da kdo izmed nas vlačí s seboj po teh prokletih krajih toliko bankovcev? Povejte tem smrdokavram, da jim podpišem ček na pettisoč dolarjev.«

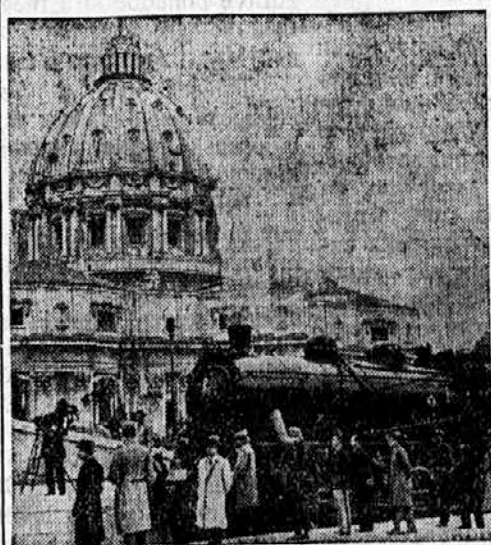
»Mister Morton«, je odvrnil Li-Hung-Čang, »ti ljudje imajo neprijetne navade. Z njimi se ne moreš pogajati. In oni bi si tudi ne jemali truda, pa šli s čekom na kako banko. To so preprosti ljudje in so principijelno proti temu, da bi se v svojih preprostih oblačilih podali, recimo v kako banko v Hongkong in tam gospode uradnike nadlegovali s čekom. Spoštovani gospod Čin tukaj — pokazal je na poglavarja razbojnikov — prosí, da izvolite plačati v gotovini in sicer takoj. Gospodje imajo žal le malo časa, dasi se tukaj v vaši družbi počutijo zelo dobro.«

»Moj Bog!« je jadikovala miss Morton in se boječe oklenila svojega očeta — bi-

Iz Primorja

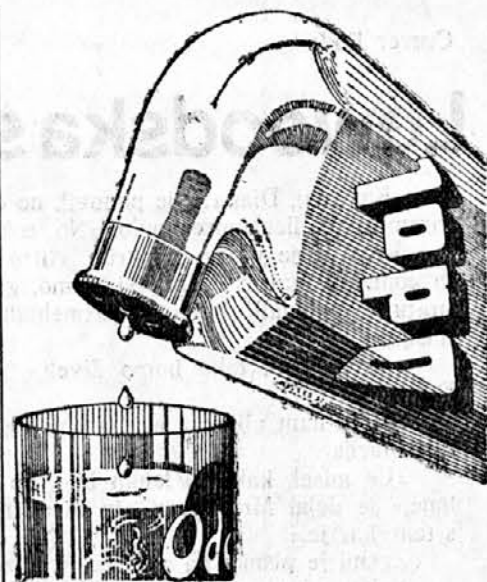
Po božiču 1930. so poročali listi o čudežni pojavi Kristusovega obraza s trnjevo krono in krvavečega v hostiji v monštranci v kanfanarski cerkvi v Istri pri večernicah 24. decembra. Kurat don Zelco je sporočil s pričami, ki so sami Italijani, dogodek na pristojno cerkveno oblast. Lansko spomlad je izjavila preiskovalna komisija, da »hvaležna Gospodu v njegovi milosrčnosti sprejema za sedaj na znanje to dejstvo, podprto z dobrimi pričami, ne da bi hotela pridjati več kot človeško vero, katero pa treba spoštovati«. Don Zelco je priredil lani po tej objavi veliko evharistično procesijo, katere se je udeležil tudi poreški škof Pederzoli. V spomin na »kanfanarski čudež« je bila letos na belo nedeljo zopet velika procesija in tako bo odslej vsako leto. K procesiji je došlo ogromno ljudstva iz bližnjih in daljnih krajev. Udeležil se je tudi škof in vsi visoki zastopniki cerkvene in politične oblasti. Don Zelco (prej Želko) in škof Pederzoli sta goreča funkcionarja fašističnega režima.

Otvoritev vatikanske železnice

Prvi italijanski vlak, ki je na novozgrajeni vatikanski železnici privozil v prestolnico sv. očeta.

V ozadju kupola cerkve sv. Petra.

ODOl
je visoko koncentrirana ustna voda
par vbrizgov zadostuje.

ODOl
je zelo štedljiv v uporabi.

ODOl
je tedaj poceni.

Rimljansko pokopališče pod Angleško banko

Ko so te dni kopali v podzemlju centralne londonske Bank of England prostor za nove tresore, so nenadoma odkrili starorimljanski sarkofag, v katerem je bilo okostje legionarja v polni bojni opremljeni. O odkritju so obvestili ravnateljstvo arheološkega muzeja, ki je kopalo dalje in našlo še okoli 100 takih grobov. Pri tem so bile odkrite velike katakombe, polne danes dragocenih predmetov, orožja, orodja, opreme, posod itd. Tako so ugotovili, da je bilo pred 2000 leti tu glavno pokopališče starorimljanskega Londona.

Spominjalte se CMD

Soba,
prazna ali s štedilnikom oddam takoj.
Dušanova ulica 9. 1142

Zdaj se pa tudi našemu kapitanu ni več zdelo varno v tem kraju. Sklical je svoje preplašeno moštvo in ukazal dvigniti sidro. In kmalu je parnik spet razvalove.

Mi smo krepko preklinjali zlezli nazaj v svoje kabine.

V Hongkongu smo seveda dogodek takoj naznanili oblastnikom, ki so nam zatrdile, da bodo »storile vse, kar je v njihovi moči, da se roparji izsledijo in kaznujejo«.

Li-Hung-Čang pa je svoj ček vnovčil v banki. Za slovo smo vrlemu možu v imenu vseh pasažirjev v zahvalo za njegovo rešilno pomoč in v spomin podarili zlato uro. V pokrov ure je bil urezan datum roparskega napada.

Lepega jutra je njegov parnik zopet odplul iz Hongkonga nazaj v domači pristan. Ginjeni smo s pomola migali Li-Hung-Čangu v slovo, ki je sladko se režal svoj rumeni obraz priklanjal s poveljniškega mostu...

Ko sem nekaj dni zatem slučajno segel v gornji žep svojega telovnika, sem izvlekel papir — tisti zmečkani dolarski bankovec, ki sem ga bil takrat za hrbtno roparja Čina skrivaj pobral in potem čisto nanj pozabil. Pogladil sem bankovec in ga nameraval spraviti za spomin na tisti pustolovski doživljaj. Potem sem se pa odločil, da bankovec, ki je bil videti še nov, rajši izmenjam v banki.

A malo je manjkalo, da me niso tam v banki aretirali ali pretepli. Blagajnik me je grdo pogledal postrani, pokazal bankovec svojim tovarišem in nato zakričal na me:

»Ponarejen! Ali morda delate v kompaniji s Kitajci, gospod? Danes je bil že nekdo tukaj s celim šopom takih papirjev!« S temi besedami je blagajnik raztrgal bankovec na drobne kose.

Zdaj, ko je bilo vse pojasnjeno, sem se moral od srca smejeti. Srečal sem v svojem življenju marsikakega lopova in marsikakega razbojnika, ampak takega prefriganega ptička, kakor je bil ta Li-Hung-Čang, pa nikoli.

Curren Bell:

73

Lowoodska sirota

»Kaj zdaj, Diana?« je ponovil, ne da bi se mu bilo mramornato lice izpremenilo. »No, nič. Čitaj!«

Vrgel ji je pismo na krilo. Hitro ga je prečitala in ponudila Mariji. Prebravši pismo, ga je vrnila le-ta bratu. Spogledali so se in nasmejnili, otožno in zamišljeno.

»Amen, tudi tako bomo živeli,« je končno rekla Diana.

»Huj, nam nikakor ne bo kot doslej,« je pripomnila Marija.

»Le misel, kako bi lahko bilo, se mi preveč vsiljuje,« je dejal Mr. Rivers, »in to se mi neče ujemati s tem, kar je.«

Zgenil je pismo, ga zaklenil v miznico in odšel.

Nekaj minut nihče ni govoril, potem se je Diana okrenila k meni.

»Jana, čudili se boste našim tajnam,« mi je razložila stvar, »in imenovali nas boste trdosrčne, ker nas sorodnikova smrt ni bolj genila. Nismo ga ne videli ne poznali. Bil je brat naše matere. Pred mnogimi leti sta se z našim očetom sprla. Na njegov nasvet je bil tvegati oče večji del svojega imetja za špekulacijo, ki ga je uničila. Drugi je drugemu spočital razne pogreške in razšla sta se v jezi; nikoli več se nista pomirila. Ujec je pozneje imel pri svojih podjetjih več sreče. Zdi se, da je prištel kakih dvajset tisoč funtov. Nikoli se ni oženil in imel bližnjih sorodnikov razen nas in še neke osebe, ki mu ni bila ožje v rodu kot mi. Oče se je vedno nadejal, da bo popravil svojo krivico in nam zapustil svoje imetje. To pismo pa nam javlja, da je sleherni belič ostavil tisti drugi sorodnici razen trideset zlatnikov, ki si jih naj razdelimo, da si kupimo zanje tri žalne prstane. Seveda, imel je pravico, da je storil, kar je hotel, a vendar človeka zaboli, ko sliši tako novico. Marija in jaz bi bili bogati, ko bi imela vsaka tisoč funtov in tudi St. Johna bi ta vsota veselila, ker bi utegnil z njo mnogo dobrega storiti.«

Po tej pojasnitvi se za predmet nismo več zmenile in pozneje ga ni več jemal nihče v misel. Prihodnji dan sem se preselila v Morton. Dan pozneje sta odpotovali sestrji v oddaljeni B... Teden pozneje sta se Mr. Rivers in Hana preselila v župnišče, in stara hišica je osamela.

XI. poglavje.

Moj dom — če sem res končno našla dom — je neznatna kočica. Kuhinja v njej ima pobeljene stene in pot je s svizem posut. Tu stoje štirje pobarvani stoli in miza. Na steni visi ura, ob njej stoji omara s tremi krožniki, s skledami in čajno posodo iz deliske kame-nine. Nad kuhinjo je sobica s posteljo iz mehkega lesa in majhnim predalnikom, ki pa je še vedno prevelik, da bi ga mogla napolniti s svojo oskudno imovino, dasi mi je dobroti velikodušnih in ljubeznivih prijateljev povečala siromaštvo s precejšnjim zalogo potrebnega perila in obleke.

Večer je. Mali siroti, ki mi opravlja domače posle, sem dala pomarančo za trud. Davi smo odprli šolo. Dvajset učenk imam. Le tri deklice znajo čitati, niti ena ne zna pisati ali računati. Precej jih plete in nekaj jih je, ki malo šivajo. Vse govorijo široko domače narečje. Za sedaj se le težko menimo. Nekatera dekleta so nevljudna, sirova, nepristopna in nevedna, druga so voljna, bi se rada učila in kažejo svojstva, ki mi uga-fajo. Ne smem pozabiti, da so majhne, slabo oblečene kmetice baš tako iz mesa in krvi kot otroci najplemenitejših staršev in da klice npravnosti, omike, naobrazbe in plemenitosti srca v njih baš tako spe kot v dušah otrok najvišjega rodu. Dolžnost mi je, da te kali razvijem. To delo mi bo nudilo obilo zadovoljstva in sreče. Mnogo koristi ne pričakujem od življenja, ki se mi obeta, a mirno bom živela iz dneva v dan, ako bom brzdala svojo dušo in uporabljala svoje moči, kakor je treba.

Ali sem bila res vzhičena, zadovoljna, zbrana tiste ure, ki sem jih davi in popoldne prebila v goli,

ponižni učilnici? Da se ne bom varala, moram odgovoriti — ne. Malone nesrečna sem bila ves čas. Čutila sem — trapa neumna — da me okolica poniža, da sem stopila na družabni lestevici za klin navzdol mesto navzgor. Razočarala me je nevednost otrok, uboštvo in grobost vsega, kar sem videla in čula. A ne, da bi se zaničevala radi teh čuvstev. Vem, da so graje vredne, in to je že velik korak naprej. Trudila se bom, da jih premorem. Upam, da mi bo do jutri nekoliko odleglo, že v nekaj tednih bom zamenj zlikala po njih v srcu. Čez nekaj mesecev mi bo gotovo zadovoljstvo radi napredka mojih učenk zamenjalo neugodje z ugodjem.

Dovolite mi vprašanje: ali ni bolje, da sem se ubranila izkušnjam, da sem preslišala lestevici glas strasti, da sem se upirala in borila proti sili, ki me je mamila v židano zanko, ki mi je hotela postlati med cveticami, v katerih je bila skrita kača, da se nisem prebudila v razkošni vili pod toplim nebom, kjer bi živela nekaj časa kot ljubica Mr. Rochestra? Dasi me je oboževal, ljubil bi me bil le — nekaj časa. — Toda resnica je, da me je tako ljubil, kot me ne bo nihče več. Nikoli ne bom več okusila sladkega davka, ki se plačuje lepoti, mladosti in dražesti, ker vsega tega ne bo nihče več videl na meni. Ljubil me je in ponašal se je z mano —

A kaj govorim, kaj čuvstvujem, kam sem zablodila! Vprašam samo, ali je bolje biti skesana in osramočena ljubica v Marselji ali pa prosta in poštena učiteljica v planinski vasi zdravega srca Anglije?

Da, zdaj čutim, da sem prav storila, ko sem se odločila za značajnost in zakon in sem odklonila nezdrave ponudbe strastnega trenutka. Bog mi je pomagal, da sem pravilno volila. Zahvaljujem se Njegovi previdnosti in Njegovemu vodstvu.

Prišedši v svojih večernih razmatranjih do tega zaključka, sem vstala, stopila k vratom in pogledala v jesensko večerno krajino. Sama polja obdajajo šolo in mojo kočico, skoro pol milje je do vasi.

Ptički so peli svoje zadnje pesmi. »Vzdih je bil mil in rosa sladka.« Bila sem srečna v tistem hipu in vsa presenečena sem opazila kmalu nato, da se jočem. In zakaj? Radi usode, ki me je bila pognala iz bližine mojega gospodarja, ki ga ne bom videla nikoli več, radi obupne žalosti in usodnega besa, ki ga sedaj radi mojega bega odvrčata od pota pravičnosti, na katerega se ne bo lahko vrnil. — Zasenčila sem z roko oči in naslonila glavo na plot. V tem začujem ob vratih v vrt rahel šum. Stari Cezar se je trudil, da bi odinil s smrčkom vrata. Ob njih je stonel Mr. St. John. Gledal me je z nezadovoljnimi očmi. Prosila sem ga, naj vstopi.

»Ne utegnem se dolgo muditi,« je dejal, »prinesel sem vam le zavojček, ki sta mi ga izročili sestrji za Vas. Mislim, da vsebuje barve, čopiče in papir.«

Stopila sem k njemu po preugodni dar. Resno me je motril, bržkone je bil videl sledove mojih solz.

»Ali vam je bil prvi dan v šoli težji, nego ste pričakovali?« me je vprašal.

»Oh ne, nasprotno! Upam, da se bomo z učenkami počasi prav dobro razumele.«

»Morda vas je razočaralo stanovanje, morda vam ne ugaia koča, pohištvo? Vem, da je vse zelo oskudno, toda...«

Segla sem mu v besedo: »Moja koča je čista in me čuva slabega vremena. Moje pohištvo je udobno in mi zadostuje. Vse, kar vidim okoli sebe, me napolnjuje s hvaležnostjo in ne z žalostjo. Nisem taka avša, da bi tožila, če mi manjka kaka preproga, kaka zofa, kak srebrn pribor. Tudi pred petimi tedni nisem ničesar glešala, bila sem izgnanka, beračica, potepenka brez doma. Zdaj imam prijatelje, dom, poklic. Čudim se božji dobroti in velikodušju svojih prijateljev. Hvaležna sem usodi, ki mi je tako naklonjena. Ničesar mi ni žal, ničesar ne objokujem.«

»Morda vam je tesno v samotji? Hišica je mračna in prazna.«

Še miru se nisem naučila, nikar da bi me samotja težila.

»Prav! Upam, da ste res tako zadovoljni, kot mi zatruje. Na vsak način vam bo razsodnost povedala, da je še prerano vdajati se oklevajoči bojazni Lotove žene. Kaj ste izgubili preden ste prišli v naš kraj, mi ni znano, toda priporočam vam, uprite se trdno vsaki izkušnji, ki bi vas silila, da se ozirate v preteklost.

Pojdite vztrajno po novem potu, vsaj nekaj mesecev!«

»Tako tudi mislim storiti,« sem odgovorila.

St. John je nadaljeval: »Teško se je boriti proti naginjenju in se protiviti nagonom, a da je to mogoče, vem iz lastnega izkustva. Bog nam je dal do neke mere moč, da si sami krojimo usodo. In če smo potrebni pomoči, ki je od nikoder ni, če nas volja sili na pot, po kateri ne smemo oditi, nam ni treba od lakote poginiti in ne prekrizati rok v obupu; poiskati moramo duši le drugo hrano, prav tako močno, kot je bila tista, po kateri smo hrepeneli, a bolj snažno in zdravo, za nogo pa, ki sili v pustolovščine, je treba izklesati pot, tako ravno in široko kot tista, ki nam jo je usoda zaprla, in ko bi tudi bila težavnejša.

»Ni še tega leto dni, ko sem bil tudi jaz brezmejno nesrečen, ker sem mislil, da sem se zmotil v izbiri poklica. Njega enostavne in enolične dolžnosti me utrujajo do smrti. Koprnel sem po delu v svetu, po naporih literarnega znanja, hotel bi biti umetnik, pisatelj, govornik — vse, vse, le ne duhovnik. Pod konetliem po-nižnega svečenika je utripalo srce politika, vojaka; po slavi, po ugledu, po oblasti sem hrepenel. Razmišljal sem: življenje mi je tako revno, da se mora spre-meniti, ali, pa umrem. Iz borbe in mraka sta se mi po-smehnila zmaga in luč. Bog mi je pokazal nov cilj. Da ga dosežem, je treba spretnosti in sile, poguma in zgo-vornost, najboljših svojstev vojaka, državnika in go-vornika, ker vse te lastnosti se spajajo v dobrem — misijonarju.

»Skenil sem, da postanem misijonar. Od tega trenutka se mi je duševnost izpremenila. Okovi so padali z rojih sposobnosti, ne zapustivši mi znamenja kot jezljivo ranjivost, ki jo bo čas izlečil. Oče ni bil zadovoljen z mojim ukrepom, a po njegovi smrti ni nikogar, ki bi mi smel stopiti na pot. Še nekaj poslov obavam, za Morton preskrbim naslednika, nekaj čv-stvenih vez razvozlam ali presekam — zadnja borba s človeško slabostjo, v kateri sem si svest zmage, ker sem si obljubil, da zmagam — in potem zapustim Ev-ro-po, namenjen v Jutrnjo deželo.«

Vse to mi je povedal z zamolklim, v srce segajo-čim glasom. Obmolknivši, ni gledal name, marveč v za-hajajoče solnce, ki je privlačevalo tudi moje oči. Stala sva s hrbtom proti potu, ki je držal od lese proti polju. Nobenega koraka nisva bila čula; ni čuda, da sva se zdrznila, ko je za najinima hrbtoma zazvenel jase-n glas:

»Dober večer, Mr. Rivers, in tudi tebi dober večer, stari Cezar. Vaš pes hitreje zasluži prijatelja kot Vi, sir. Takoj je napel ušesa in zmigal z repom, ko me je konec polja zagledal. Vi pa mi še venomer obračate hrbet.

Bilo je res tako. Dasi se je bil Mr. Rivers ob pr-vih zvokih prestrašil, kakor da je vanj tresčilo, je le še vedno tako stal, kakor naju je gost zatekel. Počas se je okrenil.

Tri korake od njega je stala dražestna mladinka. Nagibala se je k Cezarju in ga božala. Nobenega čara nisem pogrešala, nobene napake nisem opazila na njej. Bila je popolna krasotica, vse se je na njej združilo v ideal lepote. Začudila sem se, ko sem jo pogledala, in občudovala sem jo iz dna srca.

Kaj si je pač mislil Mr. Rivers o tem zemeljskem angelu?

»Lep večer, a prepozno je že, da bi smeli sami ho-diti tod,« je dejal in pogazil nekaj marjetic.

»O, vrnila sem se šele danes popoldne iz S... tu je in enovala kakih dvajset milj oddaljeno mesto. « Pa-pa mi je povedal, da ste otvorili šolo in da je nova učiteljica že tu. Zato sem po čaju nateknila klobuk in pribejala po dolini, da jo vidim. — Ali je to gospo-dična učiteljica?« je pokazala name.

»To je nova učiteljica,« je potrdil St. John.

»Ali vam bo Morton ugalal?« me je vprašala než-no prostodušno, z malo otroškim ali ipak dražestnim glasom.

»Upam, da bo. Mnogo vzrokov imam za to.«

»Ali so bile Vaše učenke tako pridne, kakor ste pričakovali?«

»Povsem.«

»In vam je hišica povšeči?«

»Zelo.«

»Ali sem jo lepo uredila?«

»Prav lepo, zares!«

Otroški voziček

modern in dobro ohranjen prodam. Na-slov v upravi lista. 1079

Moško dvokolo

v zelo dobrem stanju prodam pod vrednostno ceno. Mizarstvo, Franko-panova ulica 15. 1150

Pozor!

Od dantes naprej še bolj prvovrstno govedino in drugo meso po znanih ce-nah dobite samo na Kralja Petra tr-gu 1.

Uradnica

išče za 15. maj sobo in kuhinjo, praz-no, v bližini kolodvora. Dopisi pod »Solčno« na upravo. 1134

737

NAJNOVEJŠE MODNE LISTE

za pomlad
in poletje

Šivilje pozor

dobite v knjigarni in papirnici
TISKOVNE ZADRUGE
MARIBOR, ALEKSANDROVA CESTA 13

Razpošiljamo jih tudi po povzetju! Dopisnica zadostuje!

Prodam enodružinsko hišo, novozidano. Pobrežje pri Mariboru, Gozdna ulica 10. 1141

Soklić
najprej gledajte
Soklić, Maribor
Tel. 2510

zastopniki so sprejmejo

Hišo z dvema sobama, kuhinjo, verando in vrtom prodam. Pobrežje pri Mariboru. Gubčeva uli-ca 31. 1133